

Arrest

nr. 73 888 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart op 13 mei 2011 het Rijk te zijn binnengekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 5 september 2008 werden genomen te Polen en op 20 augustus 2009 te Nederland, waar zij ook telkens een asielaanvraag indiende.

Op 17 mei 2011 wordt verzoekster gehoord in het kader van een eventuele terugname door Nederland of Polen.

Op 20 mei 2011 worden de Nederlandse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16, (1) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 1 juni 2011 gaat Nederland akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 16 (1) van de Dublin-II-Verordening.

Op 13 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 20 oktober 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bevat het rolnummer RvV 83 518.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten B.R. (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene heeft op 13/05/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22/11/1972.

Uit de controle van de vingerafdrukken op 13/05/2011 in het centrale systeem Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds asielaanvragen had ingediend in Polen (05/09/2008) en Nederland (20/08/2009). Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 17/05/2011 dat ze reeds in 2000 voor een eerste maal naar Nederland ging en er een asielaanvraag indiende. In 2006 zou ze dan naar Rusland zijn teruggekeerd. Ze verklaart dat ze in 2008 naar Polen ging en daar ook asiel vroeg, maar na enkele dagen naar Rusland terugkeerde. Betrokkene verklaart dat ze vervolgens in de zomer van 2009 van Rusland opnieuw naar Nederland ging en er een nieuwe asielaanvraag indiende. Ze verklaart dat ze in Nederland bleef tot haar vertrek naar België op 13/05/2011. Betrokkene vroeg diezelfde dag asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties samen met haar in Nederland geboren dochter Sofia (°09/07/2010). De Nederlandse autoriteiten hebben onze diensten op 18/05/2011 laten weten dat betrokkene inderdaad in Nederland gekend is en op 20/08/2009 een tweede asielaanvraag ingediend heeft. Deze aanvraag werd in eerste instantie afgewezen. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Hierover werd op dat ogenblik nog geen uitspraak gedaan.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 20/05/2011 een overnameverzoek op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Nederlandse autoriteiten gestuurd. Op 01/06/2011 lieten de Nederlandse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de overname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige kind op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003 (hierna: Dublin II Verordening). Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn

vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Een terugkeer naar Nederland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

In een fax van 15/06/2011 gericht aan onze diensten vraagt Meester J. (...) in de hoedanigheid van raadsman van betrokkene om toepassing te maken van art 3.2 van de Dublin II Verordening (de soevereiniteitsclausule) en de asielaanvraag van betrokkene aldus in België te behandelen. Meester J. (...) stelt dat de aanvraag van betrokkene in Nederland op het punt stond gerepatrieerd te worden naar Rusland. Betrokkene verklaart zelf eveneens dat ze naar België is gekomen omdat ze door Nederland gerepatrieerd zou worden. Er dient te worden opgemerkt dat Nederland asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag van de betrokkene wordt door de Nederlandse instanties behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gezien er, volgens de informatie verkregen van de Nederlandse autoriteiten op 18/05/2011, in Nederland nog geen finale uitspraak is gedaan betreffende haar asielaanvraag, slaagt Meester J. (...) er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland betrokkene zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Meester J. (...) stelt ook dat betrokkene de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk stelt voor het feit dat haar dochter Sofia wettelijk de familienaam draagt van haar ex-man die echter niet de vader zou zijn, en voor de gevolgen die dit heeft voor betrokkene. Indien betrokkene meent dat de Nederlandse instanties het kind van betrokkene foutief hebben ingeschreven, dient zij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten in Nederland. Er zijn geen aanwijzingen dat een terugkeer Nederland een inbreuk op art 3 EVRM zou inhouden.

Betrokkene verklaart dat haar ex-man en 4 andere kinderen, met wie ze de eerste maal in Nederland asiel vroeg, in Rusland zijn gebleven. Ze verklaart dat ze geen contact meer met hen heeft. Ze verklaart verder geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart dat haar gezondheidstoestand niet goed is. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 19/09/2011 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 11/10/2011.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene met haar twee minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten. (2)''

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 2, § 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene principes van behoorlijk bestuur en de principes van machtoverschrijding, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de artikelen 3, 4, 15, 16.1.c en 16.3 van de Dublin-II-Verordening.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“Dat de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan, hetgeen inhoudt eveneens rekening te houden met alle voorgelegde elementen, in al hun componenten;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en dienen alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te worden genomen.

Dat de beslissing, in fine, als volgt is gemotiveerd:

(...) (citaat alinea 10 van de bestreden beslissing)

• de verwijzing naar artikel 51.5 van de wet van 1512. 1980 is niet dienstig om de beslissing te ondersteunen, daar waar blijkt dat deze bepaling betrekking heeft tot de limitatieve gevallen waarbij een vreemdeling kan worden vastgehouden,

cfr Artikel 51/5 van de wet van 1512.1980 Wet van 15/12/1980 Versie van 04/01/2010

(...)

artikel 16 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend beschrijft enkel de verplichtingen die beide betrokken staten dienen na te leven voor de aanvraag tot terugname en de overname, NADAT de bevoegde Staat bepaald is geweest; artikel 16. 1.c naar hetwelk verwezen wordt beperkt er zich toe te voorzien dat de gevorderde staat verplicht is de asielverzoeker terug te nemen als zijn asielaanvraag nog lopend is in de gevorderde staat

Artikel 16

1 De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

Maar is geenszins de bepaling die de verantwoordelijke staat aanduidt;”

(...) (citaat alinea 5 van de bestreden beslissing)

“1. De criteria op basis van dewelke de verantwoordelijke Staat bepaald wordt, worden limitatief opgesomd in de VERORDENING (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, nl ARTIKEL 5 à 14

2. De beschrijving van de gevoerde terugname procedure, - aanvraag en akkoord tot terugname-, is evenmin van aard om verzoekers duidelijk te maken waarom België zich niet verantwoordelijk verklaard heeft voor hun asielaanvraag. (derde alinea van beide beslissingen)

3. artikel 16 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend beschrijft enkel de verplichtingen die beide betrokken staten dienen na te leven voor de aanvraag tot terugname en de overname, NADAT de bevoegde Staat bepaald is geweest;

Artikel 16

1 De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

Maar is geenszins de bepaling die de verantwoordelijke staat aanduidt;

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat uit de beslissing niet blijkt dat de DVZ degelijk aan de Nederlandse Staat gevraagd heeft of het onderzoek en de behandeling van de asielaanvraag inderdaad nog in Nederland lopend was, en of de staat hierop inderdaad bevestigend heeft geantwoord

“Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 20/05/2011 een overnameverzoek op basis van art 16.1 .c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Nederlandse autoriteiten gestuurd. Op 01/06/2011 lieten de Nederlandse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de overname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige kind op basis van art. 16..1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003 (hierna: Dublin II Verordening). Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde Internationale verdragen als België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 204/83/EG en 2005/85/EG. niet zouden respecteren. Een terugkeer naar Nederland kan door onze diensten worden georganiseerd. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf In kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden”

- De beschrijving van de procedure is derhalve niet voldoende om te begrijpen waarom NEDERLND bevoegd is, bij gebrek aan verwijzing naar een pertinente wetsbepaling;
- De motivatie is strikt gestereotypeerd;
- Er dient te worden herinnerd dat het DUBLIN Interview heel snel verloopt en heel oppervlakkig blijft;
- de volledig gestereotypeerde uiteenzetting ivm de Organisatie van de terugkeer, het feit dat Nederland en volwaardig lid is van EG en de Conventie van Genève heeft ondertekend enz, is nog steeds voor verzoeker geen uitleg waarom België besloten heeft dat Nederland verantwoordelijk is en moet zijn voor het onderzoek van de asielaanvraag;
- De beslissing schendt derhalve minstens de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht van de implicaties van een “DUBLIN” overname (hetgeen artikel 3.4. van de verordening 343/2003 schendt artikel 3.4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan),
- De beslissing schendt derhalve nogmaals de aangehaalde bepalingen en beginsels en meer bepaald artikels 3.4 EN 16.3 van de verordening 343/2003;

Verder stelt de beslissing:

(...) (citaat alinea 7 van de bestreden beslissing)

- Overwegende dat de raadsman van verzoekende partij de Belgische overheid verzocht had de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen op grond van een reeks overwegingen, waaronder het feit dat verzoekende partij haar asielaanvraag blijkbaar afgesloten was en dat de mogelijkheid niet kon worden uitgesloten dat verzoekende partij naar Nederland zou worden overdragen, louter ter uitvoering van de alhier getroffen beslissing;

- *Dat daar gelaten het argument dat een beroep al dan niet hangend zou geweest zijn , hetgeen de beslissing beweert -, dient te worden vastgesteld dat de Belgische overheid gewag maakt van informatie die reeds dateren 18.05.2011 zodat de vraag alleszins reist of deze informatie thans al dan niet steeds actueel is;*
- *Uit de beslissing blijkt dat de Belgische Staat sedert 18.05.2011 en uiterst 01.06.2011 op de hoogte is van het positieve antwoord van de Nederlandse overheid ivrn de gevraagd overname;*
- *De DVZ heeft echter, omwille van een onbekende reden verzuimd de beslissing te treffen, tot 20.10.2011*
- *Dat een tijdspanne van bijna zes maanden ondertussen verlopen is;*
- *Dat de afgelopen tijdspanne niet met zekerheid toelaat te stellen zoals de beslissing het stelt dat de asielpprocedure in Nederland thans op de dag van de getroffen beslissing steeds hangende zou zijn en dat er thans geen "finale uitspraak" zou tussengekomen zijn;*
- *De vraag is des te meer knellend dat de beslissing, van uitgaande dat de procedure nog lopende was in mei 2011, geen woord rept nopens de mogelijkheden tot verder beroep of Cassatie en de gevolgen van een mogelijke behandeling van de zaak hij verstek. .hetgeen uiteraard niet kan worden uitgesloten op een tijdspanne van zes maanden;*

Verder stelt de beslissing

(...) (citaat alinea 8 van de bestreden beslissing)

- *In de fax dd 15.06.2011 werd in dit verband en ondermeer, het volgende uiteengezet*
"(...)"
- *Verzoekende partij heeft derhalve degelijk het humanitaire karakter van haar verzoek uitgelegd en de heel specifieke problematiek voor een vrouw uit de Kaukase , een kind te hebben verwekt buiten het huwelijk, met de verzwarende omstandigheid dat dit kind bovendien de naam draagt van een ex-echtgenoot;*
- *De loutere verwijzing naar de verantwoordelijkheid van. Nederland en het gegeven dat verzoekende partij zich naar de Nederlandse autoriteiten dient te richten is geen antwoord op de gestelde problematiek en beantwoordt de formele motiveringsplicht niet,*
- *De beslissing zegt met geen woord waarom deze argumenten niet van aard waren om weerhouden te worden en waarom de Belgische autoriteiten zich op die gronden niet verantwoordelijk konden verklaren voor de asielaanvraag van verzoekende partij;*

Tot slot stelt de beslissing nog het volgende

(...) (citaat alinea 9 van de bestreden beslissing)

- *Verzoekende partij stelt geenszins te hebben aangevoerd dat haar in het thuisland achtergebleven familieleden een reden zouden zijn voor de behandeling in België,*
- *Integendeel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar ex echtgenoot vlucht en dat zij ten zijn aanzien een bijzondere vrees koestert in geval van verdere uitwijzing naar de Russische Federatie, precieze reden waarom zij de Belgische autoriteiten vorderde om haar asielaanvraag te behandelen;*
- *Aan het argument van de afgewezen aanvraag 9 ter verwijst verzoekende partij naar het beroep ingeleid voor de RVV tegen deze beslissing;*

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt. Op datum van 1 juni 2011 heeft Nederland ingestemd met het terugnameverzoek van verzoekster. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoekster afgelegde verklaringen en de toelichting van verzoeksters raadsman geen reden zijn om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

Verzoekster voert aan dat de beschrijving van de procedure en de uiteenzetting in verband met de organisatie van de terugkeer, onvoldoende is als uitleg waarom België besloten heeft dat Nederland verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag. Verzoekster meent dat de motivering stereotiep is. Evenwel stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing geenszins beperkt zijn tot een uiteenzetting aangaande de procedure en organisatie van de terugkeer. Enerzijds heeft verweerder duidelijk aangegeven op grond van welke rechtsregels hij is nagegaan wie de verantwoordelijke lidstaat is voor de asielaanvraag en op grond van welke rechtsregels hij tot deze conclusie is gekomen. Hierbij is verweerder ook nagegaan of de behandeling van de asielaanvraag kan worden gegarandeerd in het land waarvan verweerder concludeerde dat het verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, met name Nederland. Anderzijds heeft verweerder duidelijk gemotiveerd aangaande de door verzoekster in het Dublin-interview en in haar fax opgeworpen argumenten waarom België alsnog de asielaanvraag zou moeten behandelen. Gelet op het feit dat verweerder zeer concreet is ingegaan op de door verzoekster aangehaalde argumenten, kan niet worden gesteld dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoekster aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, noch met de opgegeven rechtsgrond, noch met de conclusie dat niet België, maar Nederland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag, voert verzoekster de materiële motiveringsplicht aan.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster betoogt dat de verwijzing naar artikel 51.5 van de Vreemdelingenwet niet dienstig is, nu deze bepaling betrekking heeft op de limitatieve gevallen waarbij een vreemdeling wordt vastgehouden. Zij citeert vervolgens artikel 51/5, §§1 tot 3 van de Vreemdelingenwet.

Tevens meent zij dat de verwijzing naar artikel 16 van de Dublin-II-Verordening niet correct is, nu dit artikel enkel de verplichtingen beschrijft die beide Staten dienen na te leven voor de aanvraag tot terugname en de overname, nadat de bevoegde Staat is bepaald. Verzoekster wijst erop dat artikel 16.1.c bepaalt dat de gevorderde Staat verplicht is de asielzoeker terug nemen als zijn asielaanvraag nog lopende is in de gevorderde Staat. Verzoekster wijst erop dat de criteria op basis waarvan de verantwoordelijke lidstaat bepaald wordt limitatief opgesomd worden in de artikelen 5 tot 14 van de Dublin-II-Verordening. Bijkomend wijst verzoekster erop dat het niet blijkt of aan de Nederlandse Staat werd gevraagd of het onderzoek en de behandeling van de asielaanvraag nog lopende zijn. Verzoekster concludeert dat de beschrijving van de procedure, bij gebrek aan een verwijzing naar een pertinente wetsbepaling niet voldoende is om te begrijpen waarom Nederland bevoegd is.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan: (...)"

Verzoekster stelt aldus terecht dat deze bepaling de limitatieve gevallen bepaalt waarbij een vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, kan worden vastgehouden in een welbepaalde plaats. Evenwel ziet verzoekster hierbij de eerste alinea over het hoofd, waarin duidelijk is bepaald dat wanneer een asielaanvraag wordt ingediend in het Rijk, de gemachtigde van de minister/staatssecretaris in eerste instantie dient vast te stellen wie de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag. De gemachtigde van de minister/staatssecretaris dient dit te doen met toepassing van de Europese regelgeving, wat *in casu* ook gebeurde, met name verwijst de gemachtigde naar de Dublin-II-Verordening. Zo motiveert verweerder *"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003."*

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de verwijzing naar artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening samen met de uiteenzetting aangaande de gevolgde procedure tot terugname niet volstaat als motivering dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is. De artikelen 5 tot 14 van de Dublin-II-Verordening waar verzoekster naar verwijst, betreffen het *"Hoofdstuk 3, rangorde van de criteria"*. Artikel 16 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is opgenomen onder *"Hoofdstuk 5, overname en terugname"*.

Artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Het doel van de motiveringsplicht bestaat er in, zoals verzoekster zelf terecht aangeeft, dat verzoekster zou begrijpen waarom Nederland en niet België als verantwoordelijke lidstaat voor haar asielaanvraag wordt aangeduid. Of verweerder hierbij verwijst naar het artikel aangaande de rangorde van de criteria of het artikel aangaande de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat is van weinig belang, zolang het voor verzoekster duidelijk is op welke grond Nederland als verantwoordelijke lidstaat wordt aangeduid. *In casu* blijkt uit artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening en uit de feitelijke uiteenzetting die verweerder heeft gegeven aangaande de gevoerde terugnameprocedure dat België op grond van het feit dat er nog een asielaanvraag hangende is in Nederland, Nederland verantwoordelijk achtte voor de behandeling van de asielaanvraag. Nederland heeft op dezelfde grond ingestemd met de terugname. Hieruit blijkt op grond van welk criterium bepaald in de Dublin-II-Verordening, Nederland de verantwoordelijke lidstaat wordt geacht. Verzoekster betwist niet dat zij een lopende asielaanvraag heeft in Nederland. Zij meent dat verweerder naar het artikel aangaande de rangorde had moeten verwijzen, doch betwist niet dat gelet op de rangorde bepaald in de Dublin-II-Verordening en de hangende asielaanvraag Nederland bevoegd is.

Verzoekster betoogt evenwel dat de beslissing niet gestoeld is op actuele informatie, nu deze steunt op informatie die dateert van 18 mei 2011 en het akkoord van Nederland dat dateert van 1 juni 2011, doch de bestreden beslissing om ongekende redenen op zich liet wachten tot 20 oktober 2011. Verzoekster benadrukt het belang hiervan nu de beslissing uitgaat van een procedure die nog lopende was in mei 2011, doch met geen woord rept over de mogelijkheden tot verder beroep of cassatie, of de gevolgen van een behandeling bij verstek, wat op een tijdspanne van zes maanden niet kan worden uitgesloten.

Verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd, nu de bestreden beslissing motiveert dat *"De Nederlandse autoriteiten hebben onze diensten op 18/05/2011 laten weten dat betrokkene inderdaad in Nederland gekend is en op 20/08/2011 een tweede asielaanvraag ingediend heeft. Deze aanvraag werd in eerste instantie afgewezen. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Hierover werd op dat ogenblik nog geen uitspraak gedaan."* Verweerder hield aldus wel degelijk rekening met het hangende beroep. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder rekening diende te houden met de gevolgen van een behandeling bij verstek, nu verzoekster zich steeds kan laten vertegenwoordigen door een advocaat in haar beroepsprocedure, zodat het niet aan verweerder is te

gissen op welke wijze verzoekster haar beroepsprocedure zal opvolgen. Tevens kan verzoekster niet kennelijk redelijk voorhouden niet te begrijpen waarom verweerder tot 20 oktober 2011 wachtte tot het nemen van de bestreden beslissing ondanks het akkoord van Nederland op 1 juni 2011. Verzoekster liet namelijk naar aanleiding van het afgenomen Dublin-interview op 15 juni 2011 reeds weten dat er ook medische redenen zijn waarom zij niet naar Nederland of Polen kan terugkeren, en dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou indienen. Zij voegde reeds een medisch attest bij en diende deze verblijfsaanvraag ook effectief in op 13 september 2011. Hoewel verweerder geenszins verplicht is om de beslissing aangaande deze aanvraag eerst te onderzoeken, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van verweerder na te gaan of de medische argumenten van verzoekster te onderzoeken in het kader van een terugkeer naar Nederland, vooraleer definitief te beslissen na het terugname akkoord van Nederland. Tevens liet verzoeksters raadsman op 15 juni 2011 aan verweerder weten dat de procedure op 9 mei 2011 negatief werd afgesloten in Nederland en dat zij op het punt stond naar Ingoesetië gerepatrieerd te worden toen zij besloot naar België te vluchten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze argumenten wel degelijk rekening hield en dienaangaande het volgende motiveerde:

“Meester J. (...) stelt dat de aanvraag van betrokkene in Nederland op het punt stond gerepatrieerd te worden naar Rusland. Betrokkene verklaart zelf eveneens dat ze naar België is gekomen omdat ze door Nederland gerepatrieerd zou worden. Er dient te worden opgemerkt dat Nederland asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. De asielaanvraag van de betrokkene wordt door de Nederlandse instanties behandeld volgens de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Nederland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gezien er, volgens de informatie verkregen van de Nederlandse autoriteiten op 18/05/2011, in Nederland nog geen finale uitspraak is gedaan betreffende haar asielaanvraag, slaagt Meester J. (...) er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland betrokkene zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”

Verweerder hield aldus wel degelijk rekening met het feit dat verzoeksters asielaanvraag in eerste instantie werd afgewezen en met het feit dat een beroepsprocedure mogelijk is en ook effectief werd ingesteld. Verzoekster weerlegt deze motieven op geen enkele wijze. Zij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat het een stereotiepe motivering betreft aangaande de organisatie van de terugkeer, het feit dat Nederland een volwaardig lid is van de EU en de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend. Verweerder heeft bij deze afwegingen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoekster, zoals de hangende beroepsprocedure. Verzoekster toont in haar inleidend verzoekschrift geenszins aan dat haar beroepsprocedure op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds werd afgesloten of dat zij een cassatieberoep zou hebben ingediend. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder er op het ogenblik van de bestreden beslissing onterecht van uitging dat verzoeksters asielpprocedure in Nederland nog hangende was en de informatie waarop verweerder zich steunde niet meer actueel zou zijn geweest.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* zet verzoekster niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht. Uit bovenstaande blijkt overigens dat verweerder een eventuele schending grondig heeft onderzocht. Verweerder motiveert ondermeer dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat een reëel risico bestaat dat Nederland haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt geen enkel concreet

element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending is van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster wijst er op dat het Dublin-interview heel snel verloopt en heel oppervlakkig blijft. Zij geeft aan niet op de hoogte te zijn gebracht van de “implicaties” van de Dublin-overname wat een schending is van de artikelen 3.4 en 16.3 van de Dublin-II-Verordening. Zij wijst op de fax die haar raadsman op 15 juni 2011 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte, waarin zij het humanitaire karakter van haar verzoek heeft uitgelegd, evenals de heel specifieke problematiek dat zij een vrouw is uit de Kaukase, dat zij een buitenhuwelijks kind heeft en dat het kind de naam van haar ex-echtgenoot draagt. Zij wijst erop dat de loutere verwijzing naar de verantwoordelijkheid van Nederland en het gegeven dat zij zich naar de Nederlandse autoriteiten dient te begeven geen antwoord is op de gestelde problematiek.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening, dient te worden opgemerkt dat voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop is gevolgd. Zulks is enkel het geval wanneer verzoekster aantoont dat die miskenning haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 mei 2011 werd geïnterviewd in het kader van een eventuele terugname door Polen of Nederland; dat dit interview geenszins oppervlakkig gebeurde nu blijkt dat geïnformeerd werd naar verzoeksters persoonsgegevens en die van haar gezinsleden; dat werd ingegaan op haar reeds ingediende asielaanvragen in Polen en Nederland; dat uitgebreid werd ingegaan op haar verschillende reizen en de gevolgde reisroutes; dat werd geïnformeerd naar familieleden in België en Europa; dat werd ingegaan op de door verzoekster neergelegde documenten; dat haar werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom zij precies in België haar asielaanvraag wenst in te dienen; dat geïnformeerd werd naar haar gezondheidstoestand en zij de kans kreeg zelf nog bijkomende informatie te formuleren. Tevens blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeksters raadsman op 15 juni 2011 een fax overmaakte waarin zij uitgebreid uiteenzette waarom zij verzoekt dat België haar asielaanvraag zou behandelen en gebruik zou maken van de soevereiniteitsclausule omwille van humanitaire redenen.

Uit zowel het gehoorverslag als de fax van verzoeksters raadsman blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in haar individuele geval, zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. De termijn waarbinnen de overdracht zal geschieden, betreft de praktische uitvoering van de beslissing en wordt onderhandeld met de Nederlandse overheden na het treffen van de bestreden beslissing. Dit blijkt uit diverse stukken van het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan dat zij hiervan niet in kennis werd gesteld. In artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening wordt nergens aangegeven dat de informatieplicht moet vervuld worden op het ogenblik van de aanvraag. Alleszins kan verzoeksters kritiek die betrekking heeft op de modaliteiten van de uitvoering van de bestreden beslissing, niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in eerste instantie vaststelde dat Nederland de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, daar het vast staat dat verzoekster reeds een asielaanvraag indiende in Nederland. Verweerder is vervolgens nagegaan of er medische, familiale of andere elementen zijn waardoor het wenselijk, eventueel noodzakelijk is om verzoeksters asielaanvraag alsnog in België te behandelen. Uit bovenstaande uiteenzetting is reeds gebleken dat verweerder hierbij uitdrukkelijk is ingegaan op de fax die door verzoeksters raadsman werd ingediend, onder meer aangaande de problematiek dat verzoeksters asielaanvraag in Nederland zou zijn afgesloten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook expliciet motiveerde waarom het door verzoekster aangehaalde humanitaire aspect, er *in casu* niet toe leidt dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

“Meester J. (...) stelt ook dat betrokkene de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk stelt voor het feit dat haar dochter Sofia wettelijk de familienaam draagt van haar ex-man die echter niet de vader zou zijn, en voor de gevolgen die dit heeft voor betrokkene. Indien betrokkene meent dat de Nederlandse

instanties het kind van betrokkene foutief hebben ingeschreven, dient zij zich te richten tot de bevoegde autoriteiten in Nederland. Er zijn geen aanwijzingen dat een terugkeer Nederland een inbreuk op art 3 EVRM zou inhouden.

Betrokkene verklaart dat haar ex-man en 4 andere kinderen, met wie ze de eerste maal in Nederland asiel vroeg, in Rusland zijn gebleven. Ze verklaart dat ze geen contact meer met hen heeft. Ze verklaart verder geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart dat haar gezondheidstoestand niet goed is. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 19/09/2011 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 11/10/2011.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene met haar twee minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten. (2)”

Verzoekster meent dat dit motief niet afdoende is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster de motieven niet weerlegt, doch zich beperkt tot een loutere herhaling van hetgeen zij aanhaalde tijdens het Dublin-interview en in haar schrijven van 15 juni 2011. De motieven van de bestreden beslissing dienen niet enkel afzonderlijk te worden gelezen zoals verzoekster in haar verzoekschrift doet, doch ook in zijn geheel te worden gelezen. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de opgegeven motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog lijkt aan te geven dat verweerder zich diende te steunen op de humanitaire clausule, wijst de Raad erop dat verweerder niet gebonden is door het verzoek van verzoekster om toepassing te maken van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening. In de mate waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening stelt de Raad vast dat genoemd artikel niet geschonden kan zijn, nu dit artikel enkel betrekking heeft op een verzoek door een andere lidstaat en nu daarvan *in casu* geen sprake is. Dit artikel voorziet met andere woorden geen keuzemogelijkheid in hoofde van de asielzoekster.

Verzoekster betoogt tenslotte dat:

“(…) (citaat alinea 9 van de bestreden beslissing)

- Verzoekende partij stelt geenszins te hebben aangevoerd dat haar in het thuisland achtergebleven familieleden een reden zouden zijn voor de behandeling in België,*
- Integendeel dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar ex echtgenoot vlucht en dat zij ten zijn aanzien een bijzondere vrees koestert in geval van verdere uitwijzing naar de Russische Federatie, precieze reden waarom zij de Belgische autoriteiten vorderde om haar asielaanvraag te behandelen;*
- Aan het argument van de afgewezen aanvraag 9 ter verwijst verzoekende partij naar het beroep ingeleid voor de RvV tegen deze beslissing;”*

Er wordt vastgesteld dat verzoekster deze argumenten reeds aanhaalde in haar fax van 15 juni 2011 en dat verweerder hierover motiveerde in de bestreden beslissing. Door een loutere herhaling van haar argumenten weerlegt zij de motieven van de bestreden beslissing niet.

Aangaande de ingediende 9ter van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de verwijzing naar het beroep ingediend bij de Raad met rolnummer 83 518.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN